

ΦΑΜΠΙΑΓΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ

ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ

*Εν Ἀθήναις δραχμὰς 10. — *Εν ταῖς ἐπαρχίαις δραχμὰς 11

Τεμάτια λεπτῶν 10

*Εν τῇ ἐξωτερικῇ φράγκᾳ χρυσᾷ 15.

Τεμάτια λεπτῶν 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Γεώργιος Κωνσταντίνου

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΚΑΤΩΘΕΝ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΥ

ΕΛΛΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥΡΚΙΑ

— Ἐπὶ τῇ ἀπονομῇ καὶ τοῦ Ὀσμανιέ —

Κι' Ὀσμανιέ! τί ὤμορφα,
Ἄλήθεια, ποῦ ταιριάζει
Καὶ τοῦτο τὸ παράσημο
Ἐπὶ βασιλόπουλό μας,
Ὅμορδος σὲ τέτοια μιὰ τιμὴ
Κάθε τιμὴ μεριάζει,
Μ' αὐτὸ θὰ πῆ πῶς θέλουνε
Οἱ Τούρκοι τὸ καλὸ μας.
Μ' αὐτὸ καὶ μὲ τὸ Ἰμτιγιὰζ
Μᾶς σκλάβωσαν, ἀλήθεια
Ἐσθύστηκαν τὰ πάθη μας
Ἐσθύστηκαν τὰ μίση
Δὲ βράζει πῶς ἐκδικῆσι
Μέσ' ἑστῆς σκλαβιάς τὰ στήθια
Καὶ δὲ μπορεῖ ἑστὸν πόνο του
Ὁ σκλάβος νὰ μιλήσῃ.

***

Ἄδελφωμένους ὁ Χριστὸς
Μαζῆ μετ' Ἰησοῦ
Τὸν παίρνει μπράτσο, τὸν φιλεῖ
Καὶ βγαίνουν ἑστὸ σιργιάνι,
Σελὰ μ' ἀλέκ' ὁ Γεωργὸς μας,
Φωνάζει τοῦ Χαμητῆ
Τσοκίλαρα, ἐφένδῃ μου,
Ὁ Πατισιάχ τοῦ κάνει.
Καὶ εἶν' ἀλήθεια ποῖα κανεῖς
Γιὰ νὰ τοὺς καμαρώνῃ,
Μὰ εἶναι καὶ παράξενο
Ἀγάπη ν' ἀδελφώνῃ
Σταυρὸ καὶ μισοφύγαρο
Δυὸ θρόνοι νὰ φιλιῶνται
Κι' ἡ ἱστορία χθελινῶν
Πολέμων νὰ ξεχνιῶνται,
Νὰ μένῃ πάλι τὸ σπαθί
Ἐπὶ τῇ θήκῃ σκουργιασμένο
Ἀπὸ τὸ αἷμα τῶν ἐχθρῶν
Αἰώνια παρθένο,

Ὁ Ὀλυμπος, ἄν τὸ λαγὸ,
Ἐπὶ φτέρῃ νὰ λουφάζῃ
Τοῦ Πίνδου τοὺς σταυραετοὺς
Ἡ πένα νὰ ρημάζῃ
Ν' ἀγρολογᾷ παράπονο
Ἐπὶ τῇ Ἐπὶ τῇ Ἐπὶ τῇ
Γιατὶ ἑστὰ στήθια, βασιληᾷ
Δὲ νοιώθει ἕλατ' ἐπὶ τῇ Κρήτῃ.

***

ὦ! πέτα τὰ παράσημα
Τὰ σκλαβουατωμένα
Καὶ εἶναι ἄπο δάκρυα
Ἀποκρυσταλλωμένα
Τὰ ἔρημα διαμάντια τους
Τῶν δούλων ἀδελφῶν
Γεωργὸ καὶ Κῶτσο, ρίχτε τα,
Δὲν πάνε, δὲν ταιριάζουν
Ἐπὶ τὴν τιμημένα στήθια σας
Τὸν Τούρκο, λές, γιορτάζουν,
Τὴν τίγριν ὅπου ἔχασαν
Καὶ βέρει ὡς Βυφρῶν.
Τὴν τίγρι ποῦ ἑστὰ νύχια της
Τότῃ Πατρίδα σφίγγει
Κι' ἀκόμ' ἀπὸ τὸ αἷμα μας
Δροσίζει τὸ λαρύγγι.

***

Γεωργὸ καὶ Κῶτσο ρίχτε τα
Κυλάτῃ τα ἑστὸ κῆμα
Νοτιὰ νὰ πάρῃ καὶ νὰ πᾶν
Ἐπιστῶ ἑστὸ σαράι
Ἄ! μὴ γενόσαστε κι' οἱ δυὸ
Τῆς ἀτιμίας θύμα
Τότῃ σκλαβιά μ' ἀπελπισιά
Τὰ στήθια σας τηραεῖ
Καὶ τὸ θαρρεῖ γιὰ ὄνειρο

Πῶς καὶ τὸν Κωνσταντῖνον
Ἐτουρκοπαραστήμωσες
Σὺ, Βασιλεῦ Ἑλλήνων!
Ὁ Κωνσταντῖνος ἄξαφνα
Μ' Ὀσμανιέ ἑστὰ στήθια!
Αὐτὸ μὴδὲ ἑστῆς Χαλιμᾶς
Θάρρῶ τὰ παραμύθια
Κανεῖς δὲν τὸ περίμενε...
Καὶ πῶς, ἀδέρρι Κῶτσο
Κατάστηθα ἑστὰ δέχθηκες
Τέτοιονα Τούρκου κλωτσο
Μεθαύριο, ἑστὰ βασιληᾶς
Τιμώντας τ' ὄνομά σου
Θὰ σύρῃς γιὰ τὸν πόλεμο.
Θὰ σύρῃς γιὰ τὴν Πολι,
Νὰ πάρῃς, μὲ τὴ σπύθα σου,
Τὴν ἄλληνα Σοφιά σου,
Ποῦ τὴν ἔλεν Ἀγιά Σοφιά
Καὶ τὴν λατρεύου' ὅλοι;
Ἄ! πέτα τὸ τ' Ὀσμανιέ,
Καθόλου δὲ σοῦ πιάνει,
Γιὰ τέτοιο σου παράσημο
Γελῶν κι' οἱ Μουσουλμάνοι!...
Δὲ βλέπεις, Κῶτσο τί κακὸ
Ἐπὶ τὸ πο μ' ἀς μᾶς κάνει
Ἀκόμ' ἡ ἄτιμη Τουρκιά
Καὶ μ' ὅλα τὰ ἱκρόμια
Ὅπου ἔκανε ἑστὸ μῆνα σου
Σὲ σένα, ἑστὸ μπαμπᾶ σου;
Μὴν τὴν πιστεύῃς, Κῶτσό μας
Τὴν θεωριμένη λῆμια
Ἄν σὲ χαιδεύῃ, μελετᾷ
Νὰ σβύσῃ τ' ὄνομά σου,
Νὰ μὴ μπορέσῃ μιὰ φορὰ
Ἀκόμ' ἡ ἱστορία
Νὰ γράφῃ κι' ἄλλον ἔρωα
Καὶ ἄλλον Κωνσταντῖνον

Ἄλλὰ νὰ ᾤπῃ πῶς τούρκεψε
Παρασημομανία
Καὶ σένα πρὶν φανῆς σωτὸς
Ὡς βασιλεὺς Ἑλλήνων.

Ἄ! πέτα τὸ Ὄσμανιέ!
Πλακῶνει τὴν καρδίά σου
Ἡ διχμαντένια πλάκα του
Καὶ πνίγει καὶ τουρκεύει
Τὸ ζωηρὸ ἑλληνικὸ

Πατριδοκίσθημά σου
Κι εἶναι ἄτροπὴ ἴσα στῆθια σου
Ὄσμαν νὰ σουλτανεύῃ! . . .

Ἔχομε μεῖς παράσημα
Τὰ στῆθια νὰ στολίσῃς
Καὶ μὴ ζηλεύῃς τὸ μπαμπά,
Σὰν θὲς νὰ τὰ κερδίσῃς.
Πές μας μονόγα, σοῦ βαστᾶ
Τὸ λέει κι ἡ καρδίά σου,

Ἡ ψέματα κι ἄλα μπαμπᾶ
Μας θεωρεῖς παιδιὰ σου;

Ἄν σοῦ βαστᾶ, παράσημα
Σοῦ τάζομε μεγάλα,
Σώνει νὰ κόβει μοναχὰ
Τὸ δομασκι σπαθί σου
Καὶ μέσα ἴστην Ἀγία Σοφία
Μουντάρουμε καθβάλα
Κι ἐκεῖ παράσημο σὰ θὲς
Στῆ δοξα μας στολίσου!

Η ΕΙΣ ΤΟΥΡΚΙΑΝ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΚΑΙ Η ΕΠΙΔΡΑΣΙΣ ΑΥΤΗΣ ΕΠΙ ΤΗΝ ΤΥΧΗΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

Ἐπεστάλη ἡμῖν ἐκ Παρισίων ἡ ἐκεῖ ἐκδιδομένη ἔγκριτος ἐφημερίς **Χώρα**, μετὰ τὸ κάτωθι ἄρθρον ἄρθρον, ἐν εἰδει ἀλλοιογραφίας τοῦ ἰδιαιτέρου αὐτῆς ἐκ Τουρκίας ἀνταποκριτοῦ, σημειούμενον παρὰ τοῦ ἐπιστελλαντος δι' ἐρυθροῦ μοιλοδοκῶνδουλου.

Τὸ ἄρθρον τοῦτο συνιστῶμεν εἰς τὴν μελέτην παντὸς γνησίου Ἑλλήνος πιστεύοντος ὅτι ἡ Ἑλλὰς δὲν πρέπει νὰ περιμένῃ τίποτε παρὰ τινῶν ξένων, ἀλλ' ἐξ ἐναντίας οφείλει νὰ φοβῆται αὐτοὺς καὶ δῶρα προικῆα φέροντας.

Ἴδου τὸ ἄρθρον :

Σὰς ἔγω ὁμιλήσει περὶ τοῦ κινδύνου ὃν διατρέχει ἡ Ἑλλὰς ἐκ τῆς ἐλοσῆν προΐουσης ἐπιδρομῆς τῶν Γερμανῶν. Μοναδικῶς θὰ ἐπλανῶντο οἱ ὁμέτεροι ἀναγνώσται ἐάν υπερβολικὴν υπελάμβανον τὸν φόβον τοῦτον. Εἶθε νὰ ἦτο υπερβολικός. Ἀλλ' ὅπως περιπέσωσιν εἰς πλάνην εἶδει νὰ διαλυθῆναι αὐτοὺς τὸ καιρίτερον τῆς θέσεως τῶν ἀνατολικῶν πραγμάτων, ἧτοι ὁ μεταξὺ γερμανισμοῦ καὶ ἰσραηλιτισμοῦ στενὸς σύνδεσμος, ἢ μᾶλλον συνεταιρισμός· ἐκίστη ἰσραηλιτικὴ ἀποικία ἐν Ἀνατολῇ ἐκπροσωπεῖ καὶ μίαν ἐστὶν γερμανικῆς προπαγάνδας, καὶ ἐξ ὑπαμοιῆς πᾶσα τῆς γερμανικῆς ἐπιρροῆς αὐξήσις συμφέρει τοῖς ἰσραηλιταῖς καὶ ὠφελεῖ πρὸ πάντων αὐτοῖς.

Ὅθεν ὁ Ἑλληνισμὸς ἔχει προμερὸν ἀπέναντί του ἐχθρὸν θαὶ πολέμιον· διότι ὁ ἰσραηλιτὴς εἶναι ὁ προαιώνιος καὶ κανάσιμος τῆς Ἑλλάδος ἐχθρὸς· τρέφει κατ' αὐτῆς μῖσος κληρονομικὸν βλαστάνον ἀπ' αἰῶνων εἰς τὰ στῆθια λαοῦ κατὰ λαοῦ, μῖσος διψῶν ἐκδικήσεως, διψῶν ἐξολοθρευσεως, μῖσος οὐδέποτε συγχωρῶν, μῖσος ἀδυσώπικτον.

Τὰ γεγονότα τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας τοῦ νῦν αἰῶνος ὁμιλοῦν εὐγλωττοῦς τῷ 1822, ὅτε ὁ σουλτάν Μαχμούτ ἀπηγόνησε τὸν ἑλληνα πατριάρχον ἀπὸ τῆς πόλεως τοῦ ναοῦ τῶν Πατριαρχείων, ἐν Κωνσταντινουπόλει, παρέδωκε τὸ πτώμα εἰς τοὺς Ἑβραίους, αὐτοὶ δὲ τὸ ἔσυρον πρὸς τὴν θάλασσαν μανιωδῶς ὠρούμενοι καὶ βλασφημοῦντες. Αἱ τῆς Χίου διαβόητοι σφαγαὶ τῷ 1825, ἐξ ὧν ὁ καλλιτέγνης Δελακροῦ ἐνεπνεύσθη μίαν τῶν μεγαλοπρεπεστέρων συνθέσεων αὐτοῦ καὶ αἱ τῆς Χαλκιδικῆς, Ἑβραίους εἶχον συνεργούς· πανταχοῦ τέλος, κατὰ τὸν ἀξιωματικόν ἀγῶνα, ὅστις ἀπέληξεν εἰς τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἑλλάδος, ἡ μουσουλμανικὴ ὁμότης καὶ θρηωδία εὔρε πρόθυμον συναγωνιστὴν ἐν τῇ ἑβραϊκῇ δουλιότητι, ἀπιστίᾳ καὶ πλεονεξίᾳ. Προσθέτω δὲ ὅτι ἔπρεπε ν' ἀγνοῆ τις τὰ τῆς Ἀνατολῆς, ὥστε νὰ μὴ γινώσκῃ ὅτι, ἀπὸ

μακρῶν αἰῶνων ὀλίγοι εἶναι αἱ τῶν χριστιανῶν σφαγαὶ καθ' ἧς οἱ Γλαυπηδοὶ δὲν προσκλήθησαν ὡς διεστραμμένοι ὑποβόλαις, ὡς ὄργανα ἀλεθρίας, ἢ ὡς γυψοὶ θρηωδῆς καθιπτάμενοι ἐπὶ τῶν θυμάτων, ὅπως ἀποτελειώσωσι καὶ διαρκάσωσι, καὶ γυμνώσωσιν αὐτά.

Παρὰ τὰς σφαγὰς τῆς Χίου, αἱ ἀισχροκέρδεια τοῦ ἐν Λονδίῳ οἴκου Ρικάδο, ἐπὶ τῶν δανείων ἀπερ ἐδέχθη νὰ συνάψῃ ἡ Ἑλλὰς ἐν τῇ ἀγγλικῇ ἀγορᾷ, εἶναι παίγνια συνθέστατα δια τοὺς τρανοὺς Ἑβραίους τραπεζίτας.

Πῶς θέλει προβῆ εἰς τὰς ἐνεργείας αὐτῆς ἐν Ἑλλάδι ἡ γερμανοσιμητικὴ ἐπιδρομὴ; Μετὰ ποίας ταχύτητος θὰ βαδίσῃ; Ἐν τούτῳ μεθαίως πολλὰ ὑπάρχει ἡ ἀβέβαιότης. Ἀλλ' οὐχ' ἦτοσαν τὰ ἐπιδρομικὰ μέτρα κατὰ τὰς φυλετικὰς διαμάχας, εἶναι κανονικότερα ἢ ὅσον κοινῶς ὑποτίθενται καὶ δὲν εἶναι δύσκολον νὰ προΐδωμεν πῶς ἐκ τοῦ μεγάλου ἰσραηλιτικοῦ κέντρου τῆς Θεσσαλονίκης, θὰ υποβληθῆ βαθυμῶν ἢ Ἑλλὰς εἰς μεθοδικὴν ἐπιδρομὴν. Δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ σχηματισθῆ ἐκεῖ ἀριθμὸς τις γερμανικῶν καὶ ἰσραηλιτικῶν ἀποικίων καὶ νὰ καταλάβῃ τὰς ἐμπορικὰς ἐργασίας καὶ τὰς ἰδιοκτησίας. Ἐταιρεῖται διευθυνόμενοι παρὰ τῶν ἐν Θεσσαλονικῇ τραπεζιτῶν ἢ ἀγοράσωσι μεγάλας ἐκτάσεις γῆς, θὰ ἐπιχειρήσωσιν ἀποξηράνσεις ἐλοῦν ἢ φυτείας καὶ πανταχοῦ θὰ ἰδρῶσωσιν ἑβραϊκὰς πολίχνας. Ἡ Θεσσαλονίκη, ἡ Οὐγγαρία, ἡ Πολωνία, ἡ Ρωσία, ἡ Ρουμανία θὰ χορηγήσωσι τὸν πληθυσμὸν αὐτῶν. Καθ' ἧς ἔχομεν πληροφορίας, παρατηροῦνται ἤδη, ἐν Θεσσαλίᾳ, οὐχὶ ἀμυρόβια συμπτώματα τῆς ἐργασίας ταύτης· τὸ κακὸν θὰ ἐπεκταθῆ, ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν, μέχρι τῆς καρδίας καὶ τῶν ἄκρων τῆς Πελοποννήσου.

Ἀσοῦ ἀπαξ ἡ Ἑλλὰς καλυφθῆ ὄτω ὑπὸ συμπλέγματος συλλοξηρικῶν κηλίδων, θὰ καταβροχθισθῆ ἐν βραχυτάτῳ χρόνῳ. Ἡ τοκογλυφία, ἡ υποθήκευσις, ἡ κτηματοεμπορία θὰ ἐπενεργήσωσιν ἐπὶ τοῦ Ἑλλήνος γαιρικοῦ ὡς ὄργανα ἐκπατριτισμοῦ. Εἰς τὰς πόλεις ὁ σημετισμὸς ὁ τόσον ἐπίρροθος καὶ τόσον ἐμπειρος, καθ' ὅσον ἀφορᾶ τὴν μαστροπειάν, θέλει ἐνασχῆσαι ἀλεθρίαν, παραλυτικὴν ἐπὶ τῶν ἠθικῶν ἐπίδρασιν ἢ δὲ Γερμανία θὰ ἦναι παροῦσα καὶ ἐτοιμὴ ὅπως, δι' ὅλης τῆς βαρύτητος αὐτῆς, ἐπέμβῃ κατὰ τὴν ἐλαχίστην πρὸς ἀντίστασιν ἀπόπειραν ἐναντίον τῆς ἐπιδρομῆς ταύτης.

Ἐννοεῖται ὅτι οἱ ἰσραηλιταὶ ἐπιδρομεῖς θὰ φροντίσωσιν νὰ πολιτογραφηθῶσιν καὶ θὰ καπαντήσωσιν ταχέως πολιτικὴ δύναμις· ἡ δὲ δύναμις αὕτη θὰ ἐργασθῆ ὅπως καταστρέψῃ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἑλληνικὸν πνεῦμα, καὶ ἐγκαθιδρύσῃ ἀντ' αὐτῶν τὴν Γερμανίαν καὶ τὸ γερμανικὸν πνεῦμα.

Ἄναμῆνω νὰ ἴδω, ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν, τὸν ἑλληνικὸν τύπον περιερχόμενον εἰς γείρας τῶν ἰσραηλιτῶν καὶ λαμβάνοντα τὰς ἐξεις τῆς δηλητηριώδους ἐμφάσεως καὶ θρασεῖας ἀναιδείας, τῆς ἐπιθετικῆς συκοφαντίας, δι' ὧν χαρακτηρίζονται ὁ τε γερμανικὸς καὶ ἰταλικὸς τύπος, τὰ δύο ταῦτα ἄνθη τοῦ

σημητικῶν πνεύματος. Προσδοκῶ δὲ καὶ νὰ ἴδω τοὺς Ἰσραηλί-
τας εἰσχωροῦντας εἰς τὴν Κυβέρνησιν, συμμετέροντας τοῦ
σχηματισμοῦ τῶν ὑπουργείων, καταρτίζοντας τὰ δικαστικά
ἀξιώματα, τὰς διπλωματικάς καὶ προξενικάς θέσεις κτλ.

Ὁ κίνδυνος, τὸ βέβητερον, εἶναι ἄμετρος διὰ τὴν Ἑλλάδα.
Ἦντότε ἤμισος αἰῶνας, δύνανται νὰ συντελεσθῆ, τῆς Γερμα-
νίας ἐπιδοθησῆς, ὅτι καὶ ἐν Θεσσαλονίκῃ, δηλαδὴ ἡ ἀντι-
κατάστασις τοῦ Ἑλλήνος ὑπὸ τοῦ Ἑβραίου. Μετ' πληθυσμὸν
ἐβραϊκόν, πλουτοκρατικόν καὶ κυριαρχούντα τῆς πολιτικῆς, ἡ
Ἑλλὰς θὰ καθίστατο ὄμιμος διὰ προσάρτησιν, ἡ δὲ Αὐστρία,
ἐγκατασταμένη ἐν Θεσσαλονίκῃ, διὰ λογαριασμὸν τῆς Γερμα-
νίας, δὲν θὰ ἐβράδυνε νὰ θέσῃ τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς ἑλληνικῆς
γεροσνήσου. **Κλέμων.**

ΓΕΝΗΘΗΤΩ ΦΩΣ

(Ζήτει τὴν συνέχειν εἰς προηγούμενα φύλλα, μονά. διπλᾶ,
τρίπλευρα καὶ τετράπλευρα.)

XXXXVII

**Ὁ βασιλεὺς ἀκούει τὰς γνώμας τῶν ἀρχηγῶν.
— Ἐποδεικνύει τῷ κ. Δηλιγιάννῃ νὰ συγκαλέσῃ
τὴν Βουλὴν.— Ἡ Βουλὴ συγκαλεῖται.— Αὐλικὰ
παρκακῆγια.**

Ὁ Βασιλεὺς, ἀφοῦ ἤκουσε τὰς γνώμας τῶν ἀρχηγῶν, ἰδίως
δὲ τοῦ κ. Πατριάρχα, τοῦ διοικούντος τὸ ἀρχιεπιτοπιον Τρικάλων,
ὅστις ὑπέδειξε διαφόρους ἐλλείψεις, ὑποδεικνύει τῷ κ. Δη-
λιγιάννῃ ὅτι πρέπει νὰ συγκαλέσῃ τὴν Βουλὴν, ἵνα παρὰ ταύ-
της ζητηθῇ ἐπιψήφισις μέτρων τινῶν ἀπαιτουμένων πρὸς ἐν-
τελῆ ἀποπεράτωσιν τῶν προπαρασκευῶν.

Ἀγνοοῦμεν ἂν ὁ κ. Δηλιγιάννης ἐνόησε τότε τὴν ἐπι-
βουλὴν, ἐφάνη ὅμως πρόθυμος νὰ καλέσῃ τὴν βουλὴν καὶ
ἐκάλεσε αὐτήν διὰ τὴν 20 Μαρτίου 1886.

Ἡ συγκαλέσις τῆς βουλῆς ἐζητήθη εἰς τὸ φανερόν διὰ
τὴν ἐπιψήφισιν μέτρων, πρὸς ἐντελῆ ἀποπεράτωσιν τῶν προ-
παρασκευῶν, ἀλλ' ἐν ταῖς παρασκευαίαις τῆς Αὐλῆς ἐγνώριζον
διατὶ ἐζητήθη νὰ ἔλθῃ Βουλὴ.

Ἐπρεπε νὰ δικαιολογηθῇ ὁ ἀποτρόπαιος ἀποκλεισμός, ὁ
γίγας οὗτος πολύπους ὅστις ἀποστολὴν εἶχε νὰ περισφίξῃ
καὶ δεσμεύσῃ χειροπόδαρα τὸ πρὸς πόλεμον ὄργανον ἔθνος
κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν.

Ἐπρεπε νὰ φανῇ ὅτι ἐν μόνον κόμημα θέλει τὸν
πόλεμον.

Καὶ ἔπρεπε νὰ κατηγορηθῇ ὁ στρατὸς ἡμῶν ὡς ἀνίκανος
νὰ πολεμήσῃ.

Τὰς δὲ προσδοκίας τῶν αὐλικῶν ἐδικαίωσε πλήρῶστατα,
ἐν τῇ Βουλῇ, ὁ κ. Τρικούπης, ἐπιδοθησόντων καὶ τοῦ μακα-
ρίτου Λομβάρδου καὶ τοῦ μάκαρος Θεοτόκτι.

XXXXVIII

**ΤΡΙΚΟΥΠΗ ΑΠΟΤΥΦΛΩΣΙΣ. — Τὸ πολέμβου-
λον αὐτοῦ.— Ῥόμπωλδ πιστοποιητικὸν περὶ Τρι-
κούπη.— Ἐότε ὁ Τρικούπης θὰ ἦτο χυμῆνος.—
Τέ τὸν σῶζει :**

Ὁ κ. Τρικούπης εἶπε τότε ἀποτυφλωθῆ ὑπὸ τοῦ πάθους.

Τὰ πάντα εἶπε λησμονήσει, ὡς καὶ αὐτοὺς τοὺς πολεμι-
κοὺς λόγους του ἐν Λονδίνω, κατὰ τὸ δοθὲν πρὸς τιμὴν του
ὑπὸ τῶν ἐκεῖ Ἑλλήνων γεῦμα καὶ ἐν Ἀθήναις, κατὰ τὴν
γενομένην πρὸς αὐτὸν ὑποδοχὴν, ὅτε ἐπανῆλθεν ἐξ Ἰβρώπης.

Ὁ ὕβριστὴς τοῦ στρατοῦ μας, ὁ ἀνελθὼν εἰς τὴν ἐξου-
σίαν, διὰ τοῦ ἀποκλεισμοῦ τῶν παλαιῶν μας, ὑπὸ τῶν ξένων,
ὁ καταστρέψας τὸ ἐθνικὸν ζήτημα, ἰδοὺ τί ἐλέγεν ἐν Λονδίνω
εὐρισκόμενος κατὰ τὸ τέλος Σεπτεμβρίου τοῦ 1885. **Ἡ
Ἑλλὰς θὰ προβῇ παρὰ τὴν γνώμην τῶν δυνά-
μεων, παρὰ τὰς συμβουλὰς αὐτῶν, δὲν θὰ ὀπι-
σθοδρομήσῃ. Ἐὰ θέσῃ πῶρ εἰς ὅλην τὴν χερσό-
νησον, ὅτι πολὺ ἱερωτέρα εὐθύνῃ ἐπιβάλλει
αὐτῇ νὰ μὴ ἐγκαταλείψῃ τὰς ἑλληνικὰς χώρας...**

Καὶ ὅμως αὐτὸς ὁ ὑμνηθεὶς τότε, ὁ ὀνομασθεὶς μέγας
πατριώτης, καὶ ὡς μεσσίας ἀναμενόμενος ἐκ Λονδίνου, αὐτὸς,
λέγομεν, ὁ κ. Τρικούπης, ὁ εἰπὼν ὅτι ἡ Ἑλλὰς θὰ προβῇ
παρὰ τὴν γνώμην τῶν δυνάμεων, καὶ ὅτι παρὰ τὰς συμ-
βουλὰς αὐτῶν δὲν θὰ ὀπισθοδρομήσῃ, μετὰ πέντε
μῆνας, ἀφ' ὅτου εἶπε τοὺς λόγους τούτους, ἐγένετο τὸ τα-
πεινότερον ὄργανον τοῦ ἐνταῦθα πρέσβειος τῆς Ἀγγλίας
Ῥόμπωλδ, ἐπισκεπτόμενος αὐτὸν, λαμβάνων παρ' αὐτοῦ ὁ-
δηγίαν καὶ ἀνακοινῶνον τὰς λεπτομερεῖας τῶν λόγων, οὓς θὰ
ἐξερρανε ἐν τῇ Βουλῇ! . . .

Μάλιστα ὁ κ. Τρικούπης, ἀνεκοίνωσεν εἰς τὸν Ῥόμπωλδ
δύο ἡμέρας πρὶν ἢ ἐκφωνήσῃ τὸν λόγον του ἐκεῖνον ἐν τῇ
Βουλῇ, κατὰ τοῦ στρατοῦ μας, ὅλα ὅσα εἶπε τότε.

Δὲν συγκοινοῦμεν τὸν κ. Τρικούπην.

Ἐδημοσιεύθη περὶ τούτου ἐπίσημον ἐγγράφον τοῦ Ῥόμ-
πωλδ πρὸς τὴν κυβέρνησιν του.

Τὸ ἐγγράφον τούτο ἀνήκει εἰς τὰ κατὰ τὸ 1886 δημο-
σιευθέντα διπλωματικά ἐγγράφα τῆς Κυανῆς Βίβλου. Ὁ
Ῥόμπωλδ ἐγράφε τότε πρὸς τὴν κυβέρνησιν του :

«Σήμερον με ἐπισκέψθη ὁ κ. Τρικούπης, ὅστις αὖριον, ἐν
τῇ Βουλῇ, θὰ ἐμιλήσῃ εἰσηγητικῶς, κατὰ τῶν προπαρασκευῶν,
κτλ.»

Τὸ ἐγγράφον αὐτὸ καίτοι δημοσιευθὲν ὑπὸ τινῶν ἡμετέ-
ρων ἐφημερίδων, θέλωμεν δημοσιεύσει καὶ ἡμεῖς, ἐν τῇ σειρᾷ
τοῦ «**Γενηθῆτω Φῶς!**» ἵνα μείνῃ αἰώνιον στίγμα διὰ
τὸν κ. Τρικούπην ὁ ὁποῖος ἔχει καταπέσει πλέον ἐν τῇ συ-
νειδήσει τοῦ ἔθνους καὶ μόνον ἡ εὐνοία τοῦ βασιλέως καὶ
ὀλίγα τιμὰ τῆς βουλῆς ἀνδρείκελα κρατοῦν εἰσέτι αὐτὸν ἐν
τῇ ἐξουσίᾳ.

Ἀναμνησκόμενοι τῆς διαγωγῆς τοῦ πολιτικοῦ τούτου
ἀνδρός, θαυμάζομεν τὴν ὑπομονὴν τοῦ ἔθνους.

Τίς ἄλλος τῶν πολιτευομένων κατηγορήθη παρὲ ὅτι ἤρχετο
εἰς συνεννοήσεις μετὰ τῶν ξένων :

Τίς ἄλλος πολιτευόμενος πρὶν ἐμιλήσῃ, ἐν τῇ Βουλῇ, με-
τέβαινε καὶ ἀνεκοίνου εἰς πρέσβυν ξένης δυνάμεως τὸν λόγον
του καὶ κατὰ τὰς συμβουλὰς του, ἐτροποποιεῖ αὐτόν :

Πρὸς τιμὴν τῆς πατρίδος μας, λέγομεν ὅτι οὐδεὶς ἄλλος
τοιούτου πολιτευόμενος εὐρέθη ἐν Ἑλλάδι ἔχων συνεννοήσεις
μετὰ τῶν ξένων ἐπὶ βλάβῃ τῆς πατρίδος αὐτοῦ.

Ἐὖ! ἐὰν ἔζη ὁ Δελιγεώργης!

Ἐὰν ἐκεῖνος ἔζη, ὁ κ. Τρικούπης, διὰ τὴν διαγωγὴν του
αὐτὴν, θὰ εἶχε θέσει μόνον ἐν τῇ εἰρηκῇ, ἀφ' ἧς ἐξῆλθε πρω-
θυπουργός, ἢ θὰ ἦτο ἐξόριστος . . .

Ἡ ἑλλειψὶς ἀντιπάλων τολημῶν τὸν σῶζει.

Ἡ ἑλλειψὶς αὐτῆ τὸν καθίστα ἠραστήν.

Ἡ ἑλλειψὶς αὐτῆ τὸν ἀνέδειξε Σατραπὴν τῆς Ἑλλάδος.

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΑΡΙΣΤ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ

ΚΑΙ Ο ΡΑΜΠΑΓΑΣ

[Σκέψεις ἐπὶ τοῦ ὑπομνήματος]

I

Ἀνάρπαστον αὐτόγραμμον ἐγένετο τὸ προτελευταῖον φύλλον
τοῦ «**Ραμπαγά,**» ἐν ᾧ ἐδημοσιεύθη τὸ πρὸς τὸ Συμβούλιον

των Έρετών ύπόμνημα του κ. Αριστείδου Οικονόμου, πλε-
ρεζουστου συνηγόρου του «Ραμππαγιά».

Η διακεκριμένη ατομικότης, ή εύρειται νομικαί γνώσεις
και ή προσφιλές τῷ ἀδελφῷ λαῷ προσωπικότης του κ. Αρ.
Οικονόμου, ἀναλαβόντος τὴν υπεράσπισιν του «Ραμππαγιά» ἐν
τῷ ὑπὲρ του δικαίου του λαοῦ ἄγωνι, δὲν ἤδύναντο ἢ να προ-
καλέσωσι τὸ ἄμεσον ἐνδιαφέρον του ἀδελφοῦ Λαοῦ, του ταλαι-
πωρουμένου, του κύπτοντος ὑπο τὸ βαρὺ ἄγχος τῶν φόρων, του
πνιγομένου ἐν τῷ ἰδρωτί και τοῖς δακρύοις και μοχθούντι ἵνα
πλουτῶσιν ὀλίγοι τινές.

Στρατιωτικῆς τῆς ιδέας ὁ «Ραμππαγιάς» χωρεῖ ἐπὶ τὰ
πρόσω στερρῶ τῷ ποδι και μετ' εὐαγγελικῆς καρτερίας ὑψί-
σταται τῆς σωματικῆς κακουχίας θαπτόμενος ἐν ταῖς δυσώ-
δεσι τρώγλαις τῶν φυλακῶν μας, ἐν πλῆθει ΙΘ' αἰῶνι και ἐν
τῇ γῶρᾳ ἐν ἣ τὸ πρῶτον τὸ εὖς τῆς ἐλευθερίας ἀνέλαμψε πρό
ἀμνημονεύτων αἰώνων καταυγάσαν τὸν κόσμον ἐν τῇ πόλει,
ἥτις ἐγέννησε τοὺς Ἀρμόδιους και τοὺς Ἀριστογείτονας, τοὺς
Πλάτωνας και τοὺς Περικλεῖς ! . .

Ὁ «Ραμππαγιάς» δουροφόρος πιστὸς τῆς χειραφεσίας του
ἀνθρώπου ἀπὸ τῆς πολιτικῆς και κοινωνικῆς δουλείας,
ὅς ἦν κύπτει ἐπὶ ἀτυχῶς μέγα μέρος τῆς ἀνθρωπότητος, θια-
σώτης θεοῦ τῆς λαϊκῆς ἐλευθερίας ἐναθρόνεται και ἀγᾶλλ-
λεται ἐπὶ τῇ ἐνθέομῳ ἀδελφικῇ συνηγορίᾳ ἧς τυγχάνει παρά
του ἐξόχου προμάχου και προκασπιστοῦ τῶν ἐλευθεριῶν του
λαοῦ, του κ. Αριστείδου Οικονόμου, ὃν γνωρίζει καλῶς ὁ λαός,
ἐξόχως δὲ τιμᾷ και σέβει ἐπαξίως τῶν ἁρετῶν και γνώσεων
αὐτοῦ ὡς και τῶν πολιτικῶν αὐτοῦ πεποιθήσεων και ὑγειῶν
και λαοσωτηριῶν ἀρχῶν, εἰς ἧς ἐμμένει ἀπαρεγγλῆτως και
σταθερῶς . . .

Ἐκ του Νομοῦ Ἀγασιόγλιδος, τῆς ἰδιαιτέρας πατριδος
του διαπρεποῦς και λαοφιλοῦς πολιτευτοῦ κατέκλυσαν τὸ Γρα-
ρεῖον του «Ραμππαγιά» πληθὺς ἐνθουσιωδῶν συγχαρητηριῶν
ἐπὶ τῷ δημοσιευθέντι ὑπομνήματι και δὴ ἐπὶ τῷ ἄγωνι, ὃν
διεξάγει ὁ κ. Οικονόμος, δεινὸς παλαιστής του λόγου και τῆς
γραφίδος ὑπερμαχῶν αὐτῶν τῶν ἐλευθεριῶν του ἀνθρώπου και
τῶν δικαιοματιῶν του ἀτυχῶς Λαοῦ ἐν τῇ συνηγορίᾳ και ἐκ
θύμῳ ὑπερασπίσει ἐνός τέκνου του Λαοῦ τούτου, του συντά-
κτου του «Ραμππαγιά».)

Τί πρὸς αὐτόν, ἐὰν αἱ περιγραφαὶ ἀλλήθαιαι, τὰ ἐπὶ τῆς
λογικῆς και του δικαίου ἐρειδόμενα ἀκαταμάχητα ἐπιχειρή-
ματα του ὑπομνήματος αὐτοῦ δὲν ἐλήθησαν ὑπ' ὄψει ὑπὸ
τῆς ἐντός του σιδηροῦ κλοιοῦ των ἀπαιτήσεων τῆς πολιτικῆς
περιστραγγισμένης διανοίας πάντε τῆς θείμδος λειτουργῶν, ἀ-
δεκαστῶν ἄλλως και ἄξιοτιμών, προκατελήφμενων ὁμῶς κατὰ
του ἀτυχῶς πολιτικοῦ ὑποδίκου ἐνεκα των ἀντιθέτων αὐτῶν
πολιτικῶν ἰδεῶν; . .

Τί πρὸς αὐτόν ἡ στενή και σπρεβλή των Νόμων ἐρμηνεία
ἐκ μέρους πάντε ἀνθρώπων, πρὸ των θεομῶν συμπαθειῶν ὀ-
λοκλήρου λαοῦ και τῆς ἐκδηλωθείσης κοινῆς γνώμης; . .

Τὸ ἀδέκαστον και ἀπροσωπὸλαπτον Δικαστήριον, τὸ ὑ-
πέριστατον κριτήριον του λαοῦ ἀπεράνθη ἤδη τὴν γνώμην αὐτοῦ,
γνώμην σεβαστὴν και ἰσχυρὰν ἐπικρατοῦσαν πάσης ἄλλης,
ὑπὲρ του ἀναξιοπαθούτος τέκνου αὐτοῦ.

Μετ' οὐ πολὺ και τὸ ἐκ των σπλάγγων του λαοῦ Δικα-
στήριον, ἐνώπιον του ὁποῖου κληθήσεται, θέλει ἐξενέγκει τὴν
σεβαστὴν αὐτοῦ ἐτυμηγορίαν ἐν εὐσυνειδήσια και συμφρόνως
πρὸς τῆς ὑπαγορεύσεις των καρδιῶν των μελῶν αὐτοῦ και ἀ-
ποδέσει δικαιοσύνην εἰς θύμα δουλοπρεποῦν και ἀπολυταρχικῶν
ἰδεῶν, ὡς ἐπραξε πάντοτε, ὁσάκις ἐκλήθη ν' ἀποφανθῇ περὶ
τούτου τὸ Δικαστήριον του λαοῦ, ὁ μέγας και λαοσωτήριος
θεομῶς, ἐν των πειρασμῶν ἰδουμάτων των ἀνακυψάντων ἐκ
μέσου των καταστροφῶν, των ἐρειπίων και του χειμᾶρρου των
αἰμάτων του 89, τῆς μεγάλης ἐπαναστάσεως, ἧς ἦς ἀνένη-
ψεν ἡ τέως κύπτουσα και δουλοῦσα κτηνωδῶς ἀνθρωπότης
και ἐξ ἧς ἐγεννήθη ὁ ἀνθρώπος ἐλεύθερος, ὁ πολέτης . . .

Ἐν τῷ ὑπομνήματι του κ. Οικονόμου διαχεῖται ἀπ' ἀρ-
χῆς μέχρι τέλους ἡ λεπτότης και σαφήνεια ἐκείνη των σκέ-
ψεων, ἡ πειστικότης των ἐπιχειρημάτων, ἡ ἀδιάσπαστος συνά-
ρεια και ὁ εἰρμὸς των ἰδεῶν, ἡ ἀκαταμάχητος λογικῆ, ἅτινα
διακρίνουσι τὸν εὐγλωττον και πειστικὸν ῥήτορα του κοινο-
βουλίου ἡμῶν, ἐπὶ του συνόλου δὲ τούτου, του στερεοῦ οἰκοδο-
μήματος θεμελιουμένου ἐπὶ του δικαίου, τῆς ἀληθείας και
τῆς λογικῆς και πιστῆς ἐρμηνείας του Νομοῦ ἐπιπνέει ἀφρα
λεπτοτάτης και ἀμμήτου εἰρωνείας. . .

. . . Ὡς γνωστὸν, ὁ ἀρχισυντάκτης του «Ραμππαγιά» κ. Κλ.

(3) ΕΠΗΦΥΛΛΙΣ (3)

ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΙΚΗ

Του ὡς ὄρου συμφωνηθέντος ποσοῦ (τῆς μίζας κοινῶς)
καλυφθέντος ὑποχρεωτικῶς ὑπὸ του ἀνταγωνιζομένου τῷ πάγ-
κῳ ἄρχεται τὸ ἐν λόγῳ παίγιον. Καὶ ἂν μὲν κερδίσῃ ὁ παγ-
κιέρης ὑποχρεοῦται νὰ παίξῃ δις ἔτι ὀλοκλήρον τὴν δύναμιν
του πάγκου του με τὸν ἀντίπαλον και τούτου ἀποσυρομένου
με τὸν ἀμέσως ἐπόμενον οὕτω καθεξῆς. Δικαιοῦνται οἱ παῖχται
νὰ συμπληρώσωσι τὸ ὑπὸ του πάγκου δικτιθέμενον ποσόν, ἂν
εἰς τοῦτων ἀδυνατῇ νὰ καταβάλῃ μόνος ἐξ ὀλοκλήρου αὐτό.
Ἄν δὲ τούναντίον κερδίσῃ ὁ ἕτερος, τότε τὰ παιγνιόχαρτα
μεταβιβάζονται εἰς τούτον ἵνα τηρηθῇ και ἐφεξῆς ἡ διαληφ-
θεῖσα τάξις.

Ἐκαρτέ.

Και τὸ Ἐκαρτέ ἐπίσης ἐκ Γαλλίας ἔχει τὴν προέλευσίν του,
ὃν του πρώτου καλλίτερον και μεθοδικώτερον. Ἐκτός δὲ τούτου
παρέχει και ποιᾶν τινα ἐπασχόλησιν εἰς τὸν νοῦν. Διὰ τούτου
ἐν Εὐρώπῃ εἶναι λίαν διαδεδομένον και προσφιλές εἰς ὅλας
τὰς οἰκογενείας.

Παίζεται ὡς ἐξῆς :

Οἱ παῖχται εἶναι δύο και προσπαθοῦσι τίς αὐτῶν νὰ φθάσῃ
εἰς τὸν προσδιορισθέντα ὡς τέρμα του παιγνιδίου ἀριθμὸν,
ὅστις συνήθως εἶναι ὁ 5.

Ἐν τῷ Ἐκαρτέ γίνεται χρῆσις τριάκοντα δύο μόνον παι-
γνιοχάρτων, ἀφαιρουμένων ἀπὸ τῆς δέσμης ὄλων των δύο,
τρία, τέσσαρα, πέντε και ἕξ· ἐπικρατοῦσα σειρά ἐν τοῖς
4 εἶδεσι (κουπα, καρρῶ, σπαβιά, μπαστούνια) εἶναι ἡ ἐξῆς·
Πρώτος εἶναι ὁ Ρῆγας και ἔπονται κατὰ τὴν ἀναγραφομένην
τάξιν ἡ Ντάμα, ὁ Φάντης, ὁ Ἄσος, τὸ Δέικα, τὸ Ἐννέα,
τὸ Ὀκτώ και τὸ Ἐπτά.

Ἀφοῦ ἀναμιχθῶσι και κοπῶσι τὰ χαρτία, ὁ εἰς διανέμει
ἕξ ἐκ τούτων, ὧν ἐκ περιτροπῆς τρία δίδει τῷ ἐτέρῳ και τρία
κρατεῖ δι' ἑαυτόν· κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον διανέμει ἀκολούθως
ἄλλα τέσσαρα (δύο δι' ἕκαστον) και οὕτως ἕκαστος ἔχει
πέντε.

Μετὰ ταῦτα ἀναστρέφεται ἐν χαρτίον και τίθεται ἐγκαρ-
σίως κάτωθεν τῆς δέσμης, ἀποτιθεμένης και ταύτης ἐπὶ τῆς
τραπέζης. Τούτο τὸ χαρτίον δεικνύει ποῖα ἐκ των τεσσάρων
εἰδῶν ἔσται ἡ ἐπικρατοῦσα (atous) σειρά.

Ἀπὸ ταύτης τῆς στιγμῆς ἄρχεται τὸ παιγνίδιον, ριπτομέ-
νων των χαρτίων.

Ὅταν ὁ εἰς ρίπτῃ χαρτίον εἶδους τινός — καρρῶ π. χ. —
ὑποχρεοῦται ὁ ἕτερος ν' ἀπαντήσῃ δι' ὁμοίου τὸ εἶδος. Στε-

Τριαντάφυλλος κατηγορείται ού μόνον δια τὰ ὑπ' αὐτοῦ γραφέντα ποιήματα, ἀλλὰ καὶ δια τ' ἄρθρα τοῦ ἀδελφοῦ Ρόκου, ὡς δὴθεν ὑπεύθυνος συντάκτης τῆς ἐφημερίδος καὶ ἐπομένουσ καταδιώξιμος κατὰ τὸ ἄρθρ. 44, ἐδ. 1 τοῦ ἀπὸ 23 Ν τοῦ 1837 Νόμου, οὕτως καὶ πλείστα ἄρθρα, ὡς καὶ τὸ 55, κρορῶσιν εἰς προληπτικὰ κατὰ τοῦ τύπου μέτρα. Ἄλλ' ἐπλήθυν τὸ σύνταγμα, καθιερούσιν διὰ τοῦ 14ου ἄρθρου αὐτοῦ ὅτι ὁ τύπος εἶναι ἐλεύθερος, ἡ λογοκρισία ὡς καὶ πᾶν ἄλλο προληπτικὸν μέτρον ἀπαγορεύεται.» Οὕτω, ἵνα καταδιωχθῆ ἐπὶ τοῖς ἄρθροις τοῦ Ρόκου ὁ χρημισυντάκτης τοῦ «Ραμππαγὰ» ἐφημερίσθησαν ἄρθρα καὶ διατάξεις τῶν Νόμων προφανῶς καταργημέναι.

Θέλουσι νὰ περιβάλλωσιν αὐτὸν καὶ διὰ τῆς εὐθύνης ἐπὶ ταῖς πράξεσιν ἄλλων, θέλουσι νὰ δωρῆσωσιν αὐτῷ καὶ ξένας δάφνας, κατὰ τὴν εὐρεστάτην ἐκφρασίαν τοῦ κ. Οἰκονόμου ἐν τῷ ὑπομνήματι. ἢν δὲν ὑπογοροῦμεν πρὸ τοῦ πειρασμοῦ νὰ ἐπαναλάβωμεν ἐνταῦθα ἐλόγιον ὡς ἔχει :

«**Ἐξίμαι ἐντελῶς ἀνέκωνος νὰ ὑποκλέψω τὴν εὐθύνην ἄλλων, θεῶτι πᾶσα εὐθύνη ὅταν ἀγωνίζηται τις περὶ ἰδέας περιέχει καὶ μ. κ.ν. δάφνην, ἢ ὁποῖα, μικρὰ ἢ μεγάλη, ἀνήκει εἰς τὸν ἀγωνιστὴν αὐτῆς . . .**»

Καὶ ὁ «Ραμππαγὰς» ἀρκαίται εἰς τὰς δάφνας αὐτοῦ καὶ δὲν θέλει νὰ δρέπῃ καὶ τὰς δάφνας ἄλλων . . .

* *

«**Ἐξυβρίσιν, μῆσος καὶ περιφρόνησιν κατὰ τοῦ βασιλέως**» χαρακτηρίζει ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς τὴν πράξιν τοῦ «Ραμππαγὰ.»

Ὁ κύριος Εἰσαγγελεὺς, ἐπαναλαμβάνομεν, ἵνα μὴ παρεξηγηθῶμεν, πρὸς Θεοῦ! . . . εἶναι αὐταὶ αἱ ἐν τῇ προτάσει τοῦ κ. Εἰσαγγελεῖος διαλαμβάνουσαι λέξεις, αἵτινες ἐν τούτοις νόθετήθησαν ἀνεξετάστως ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου, μηδεμίαν ἰδιαιτέραν σκέψιν ποιησαμένου ἐπὶ τῆς αὐτῆς σοβαρῆς κατηγορίας.

Μηδεμίαν, λέγομεν καὶ εἶναι ἡ καθαρὰ ἀλήθεια, διότι τὰ δύο («ἐπειδὴ») τὰ ἐν τῷ βουλευματι εἶναι αἱ ἀλήθειαι καὶ τετοιμημέναι σκέψεις, αἱ τυπικῶς καὶ μηχανικῶς ἀναγραφόμενοι.

ροῦμενος τοιοῦτου μεταχειρίζεται **atous**. Ἄν δὲ καὶ ἐν τούτων οὐδὲν κρατῆ, τότε ἀπαντᾷ διὰ χαρτίου τῆς ἀρεσκείας του.

Ἄμα διανεμηθῶσι τὰ παιγνιόχαρτα, παίξει ὁ πρῶτος, ἀκολουθῶν τὴν ἰδέαν, ἧς τὴν ἐκτέλεσιν ἐθεώρησε καλὴν πρὸς ἐπιτυχίαν. Ἐχῶν, ἐπὶ παραδείγματι, χαρτῖα ἐκ τῶν πρωτευόντων, ρίπτει ἀμέσως τὰ **atous**, ἵνα ἐξαντλήσῃ τὸν ἀντίπαλόν του, καὶ ἀκολουθῶς ἄλλα ἔχοντα πιθανότητα ἀσφαλείας ἢ ἀντιθέτως πρὸς τὸ ἄνωτέρω, παίξει τὰ ἀσθενῆ πρώτα, εἰς ἔχῃ πολλὰ τοῦ αὐτοῦ εἶδους καὶ εἶτα τὰ **atous**. Ἐν γένει τὸ σύστημα τῆς διεξαγωγῆς τοῦ παιγνίου ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς πείρας καὶ τῆς διανοητικῆς τελειότητος τοῦ παίκτη.

Ἐπειδὴ πάντε κρατῆ ἕκαστος παιγνιόχαρτα καὶ ἐπομένως πεντάκις θὰ παίξωσιν ἀμοιβαίως, κερδίζει μίαν μονάδα ἐν τῷ ἀρισθῆντι, καθὼ εἶπον, ὡς τέματι τοῦ παιγνιδίου ἀριθμῷ ὁ πλείονα ζεύγη (μάζαις) λαθῶν καὶ ἀκολουθῶς ἀναμείνεται ἡ δέσμη, ἵνα ἐπαναληθῆ τὸ αὐτό. Ἄν καὶ τὰ πάντε ζεύγη ὁ εἰς κρατῆσῃ, γίνεται καπότετο καὶ οὗτος τότε δύο κερδίζει μονάδας.

Εἴ ποτε ἐν τῇ διεξαγωγῇ τοῦ παιγνίου συμπέσῃ νὰ λάβῃ τις τὸν ρήγαν **atous** κερδίζει μίαν μονάδα ἀνεξαρτήτως τοῦ ἐκ τῆς διεξαγωγῆς τῆς περιόδου ἐκείνης ἀποτελέσματος.

Ἐν ἀρχῇ, δηλονότι μετὰ τὴν διανομὴν τῶν παιγνιόχαρτων καὶ πρὸ τῆς ἐναρξέως τοῦ παιγνιδίου, ὁ πρῶτος ἂν

μνακὶ ἐν ἅπασι τοῖς ἀπὸ καταβολῆς Ἑλληνικοῦ Βασιλείου ἐκδοθεῖσι βουλευμασι, ὑπὸ τῶν δικαστικῶν γραφῶν ἐπὶ τῶν κοινοτάτων καὶ ἀσημάντων ποινικῶν ὑποθέσεων.

Δὲν ἤξιωσε τὸ Σ. Συμβούλιον μιᾶς κἄν σκέψεως τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, ἀρα δὲν διεσκέφθη.

Καὶ ἐν τούτοις δὲν ἐπρόκειτο περὶ παρουνιχίδος ἀλλὰ περὶ καταγορίας, ἀρροφῆς—κατὰ τὸν κύριον εἰσαγγελεῖα πάντοτε καὶ κατὰ πιστὴν ἀντιγραφὴν ἐκ τοῦ βουλευματος **νῆχωμαι καὶ τὸ τοῦμας**—**«ἐξυβρίσιν, μῆσος καὶ περιφρόνησιν κατὰ τοῦ βασιλέως»!** . . .

* *

Ὡστε ὁ κ. Οἰκονόμος, ὁ ἀναλαβὼν τὴν υπεράσπισιν τοῦ καταγορομένου, ἀνακαλύπτει κίβδη αὐτὸν τὸν κύριον Εἰσαγγελεῖα ἐνοχῶν τοῦ καταγγελλομένου ἀδικήματος καὶ ὑπαίτιον προσούλης κατὰ τὸν βασιλικὸν προσώπων διὰ τῶν ἀνωτέρω φράσεων καὶ περιεργεται εἰς δεινὸν δίλημμα περὶ τῆς τακτικῆς, ἢν ἀρθεῖται ν' ἀκολουθήσῃ ἐν τῇ υπερασπίσει. Ἀλλὰ παρακλύπτει μετὰ θαυμαστῆς ἐπιδεξιότητος τὸν σκόπελον τοῦτον καὶ ἀπομαρτίζει νὰ τᾶμῃ κινήσῃ καὶ ἀδατον τέως ὄδον, προσιτὴν μόνον τῷ κ. Οἰκονόμῳ, τῷ δεινῷ καὶ ἀμμητῷ τοῦ λόγου μαχητῆ.

«**Μετὰ πολλὴν μελέτην λέγει, καὶ πολλὸν κόπον εὔρον μέσθην ὄδον νὰ υπερασπισθῶ κατὰ τοῦ Εἰσαγγελεῖος καὶ ἐμαυτὸν καὶ τὸν βασιλέα!** . . .»

* *

Η ΜΟΥΣΑ ΤΟΥ «ΡΑΜΗΑΓΑ», ΠΡΟΔΟΤΙΣ

Φαντάσθητε τὴν ἐμπνέουσαν τὸν «Ραμππαγὰν» προσφιλεῖ αὐτῷ Μοῦσαν, ἢν περιπαθῶς λατρνεῖ ἐπὶ τόσα ἔτη, δραπεπεύουσαν ἐκ τῶν ἀγκαλιῶν αὐτοῦ καὶ ριπτομένην εἰς τὰς ἀγκάλας τίνος : . . . τοῦ κ. Εἰσαγγελεῖος!

Τούτο εἶναι τι πλέον ἢ προδοσίκα! . . .

Καὶ εἶναι ἐν τούτοις ἀληθές . . .

Ἡ Μοῦσα, ἢ ἐμπνέουσα τὸν «Ραμππαγὰν» γράψαντα (ἀντιγράφομεν ἐκ τοῦ δημοσιευθέντος ἐπισήμου ἐγγράφου τοῦ βουρεύματος, πάντοτε) «**δὲν θέμε βασιληᾶ σὺν κούκλα**» ἢ «**δὲν θέμε βασιληᾶ ξηνταθελόνη**» δὲν εἶπεν εἰς αὐτὸν, τὸν περιπαθῆ λάτρην του, ποιορ βασιληᾶ ἐννοεῖ . . .

φρονῆ, ὅτι ἐκ τῶν χαρτίων ἃ ἔλαβε δὲν ὑπάρχουσι πιθανότητες κέρδους ἀρκούσαι κατ' αὐτὴν τὴν περίοδον, προτείνει νὰ ἀπορρίψωσιν ὅσα θέλωσι καὶ νὰ λάβωσι νέα, ἐκρωνῶν τὴν λέξιν «**προτείνω**» συναινέσαντος δὲ τοῦ ἑτέρου καὶ ἀπαντήσαντος «**πόσα** ;» ἀλλάσσει ἕκαστος ὅσα χαρτῖα θεωρεῖ ἀνίσχυρα καὶ λαμβάνει ἐκ τῆς δέσμης νέα. Ἄν δὲ καὶ αὐθις, μὴ εὐχαριστηθέντες, συμφωνήσωσι, ὡς ἐρέθη, ἐπαναλαμβάνουσι ταῦτα.

Εἶναι ἐκ τῶν ἀπαραβάτων κανόνων, ὅταν προτείνῃ τις καὶ δεχθῆ ἀλλαγὴν χαρτίων ἐπ' οὐδεμιᾷ ἀπολύτως προφάσει νὰ δύναται νὰ αἴρῃ τὸν λόγον του.

Λ α σ κ ε ν έ.

Ὁ Λασκενέ, τὸ περίφημον τοῦτο παίγνιον, τὸ πλείστους μέχρι σήμερον ἑκατομμυριούχους ἢ ἀνεστῖους καταστῆσαν, εἶναι ἐξ ἴσου διαδεδομένον καὶ ἐν χρήσει εἰς ὅλον τὸν κόσμον ἀπὸ τοῦ ἐσχάτου λεμβουχικοῦ καπηλείου τῆς Ἀνατολῆς μέχρι τοῦ ἀριστοκρατικωτέρου μελάθρου τῶν Παρισίων.

Δὲν γνωρίζω διατί ὅταν προφέρω τὴν λέξιν Λασκενέ μετὰ τῆς ἀνάστασης ταράσσει ποιά τις ἐνδόμυχος συγλήνησις!

(ἀκολουθεῖ).

Καὶ ὅμως τὸ ἔμαθεν ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς ! . .

Πῶς τοῦτο ; . . Διότι ἡ Μούσα τοῦ «Ραμπαγᾶ» ἠτόμολλεσε πρὸς τὸν ἐχθρὸν ἤρπασε τὸν κ. Εἰσαγγελέα ἀπὸ τῆς ρεδιγγότας του, προσεκόλλησε τὰ μυροβόλα καὶ ἤρπυ τῶς γαίλη αὐτῆς εἰς τὸ οὖς αὐτοῦ καὶ τῷ ἐψιθύρισε ἐν ἀκαταλόγιστῳ βεβαίως ἐρωτικῆ παραφροσᾶ. — ἐπ' ᾧ δὲν δυνάμεθα ἢ νὰ συγχωρῶμεν τὸν κ. Εἰσαγγελέα διὰ τὴν κατάκτησιν — ἐξομολογηθεῖσα ἀσυνειδήτως.

Δὲν πρέπει ὁ Ραμπαγᾶς νὰ ὀργισθῆ, δὲν πρέπει νὰ ἐκμανῆ ἐκ τῆς σπαρσσοσύνης τὴν καρδίαν αὐτοῦ ζήλοστυπίας διὰ τὴν ταιαυτήν προδοσίαν; Δὲν πρέπει νὰ βυθίσῃ φονικὸν ἐγγειρίδιον Ὁθέλλου εἰς τὴν καρδίαν τῆς Δυσδαυμόνας αὐτοῦ ; . .

Καὶ ὅμως ὄχι ! . . Ὁ Ραμπαγᾶς δυστυχῶς δι' αὐτὸν δὲν ἀπρηνήθη, οὐδὲ θ' ἀπαρηνήθη ποτὲ τὴν Μούσαν τῆς Δημοκρατίας καὶ τῆς Ἰσλευθρίας . . .

. . . Ἄλλ' ὅ,τι καὶ ἂν γράψωμεν περὶ τούτου δὲν θ' ἀποδώσωμεν βεβαίως οὐδὲ τὸ γιλιόστον τῆς ἀμιμῆτου χάριτος τοῦ τρυφεροῦ παραπόνου, τῆς θελκτικῆς εἰσωνείας τῆς σχετικῆς περικοπῆς τοῦ ὑπομνήματος τοῦ κ. Οἰκονόμου, ἐχοῦσης ὡς ἐξῆς :

«Δὲν παραπονοῦμαι κατὰ τῆς Μούσας μου ὅτι ἐπροστέμησεν ἐμοῦ τὸν κ. Εἰσαγγελέα. Ἐνόμιζον ὅμως, ὅτι ἔχω πλειότερα δικαιώματα ἐγὼ εἰς τὴν ἐμπιστοσύνην της, ἄφοδ' ἐπὶ τόσα ἔτη περιπαθῶς τὴν λατρεύω ! ! !

Λοιπὸν ὁ Ραμπαγᾶς, ἔχει ἀνταρραστήν εἰς τὴν Δημοκρατικὴν του Μούσαν τὸν κ. Εἰσαγγελέα !

Ὁμολογοῦμεν ὅτι δὲν ἠλπίζομεν τοιαῦτα παρατρέφωδα ἐκ μέρους ἐνὸς σοβαροῦ καὶ αὐστηροῦ τῆς (θεῆδος) λειτουργοῦ.

Ἄς μᾶς ἐπιτρέψῃ ἐν τούτοις νὰ τῷ εὐχρηθῶμεν καὶ εἰς ἀνώτερα . . . ἐρωτικὰ τρόπαια ! . .

* *

Ἀποπλανήσας ὅμως τὴν ἐρωμένην τοῦ κατηγορουμένου, τὴν Μούσαν αὐτοῦ, ὁ ἱεροφάντης τῆς θεῆς θεμίδος, δὲν ἀρκεῖται εἰς τοῦτο, δὲν ἐπαναπαύεται ἐπὶ τῶν δακνῶν του, τῶν ἐρωτικῶν, δὲν δεῖνται γενναῖοψυχος πρὸς τὸν ἀτυχῆ ἐραστὴν, τὸν καταπροδοθέντα, ἀλλ' ἀφ' ἐνὸς μὲν ἀκριτομυθῶν διασαλπίζει ἀντιχριστιανικῶς, τὸ ἐμπιστευθὲν αὐτῷ, ὡς ἱεροφάντη, μυστικῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ διαστρεβλοῖ τὴν ἔνοιαν αὐτοῦ καὶ μεταβάλλει ἀθῶας φράσεις εἰς ὕβριν . . . Πρὸς Διός ! .

. . . Χωρῶν δὲ προσωτέρω, ὡς ἀπὸ τρίποδος νῆα Ἠυθία, ἢ ὡς κρατῶν τὴν μαντικὴν ράβδον τοῦ Κάλχαντος ἢ τοῦ Τειρεσίου — ἐνῶ μετὰ Χριστὸν προφήτην ἢ μάντιν δὲν παραδεχόμεθα ἡμεῖς οὐδένα, οὐδ' αὐτὸν τὸν κ. Εἰσαγγελέα — ἀνακαλύπτει, ὅτι ὁ ἐν τῷ ἐπιληψίμῳ ποιήματι μελανωμένος βασιλεὺς εἶναι ὁ βασιλεὺς Γεώργιος ! . . .

Τοῦτο ὅμως καταντᾷ ἀσέβεια πρὸς τὸ βασιλικὸν πρόσωπον, εἰς ἣν δὲν θὰ ὑπέπιπεν οὕτω ἀπροκαλύπτως μάλιστα οὐδ' αὐτὸς ὁ ἀνεγνωρισμένος δημοκρατικὸς «Ραμπαγᾶς», ἐνῶ ἡ Μούσα τοῦ «Ραμπαγᾶ» δὲν ἀρροᾷ εἰς πρόσωπα ὀρισμένα ἀλλὰ συζητεῖ, ἐν τῷ ἀναφαιρέτῳ δικαίωματι παντὸς μὴ δούλου ἀνθρώπου, περὶ ἰδεῶν, ἐνῶ . .

Ἄλλ' ἂς ἀρξώμεν καὶ αὖθις τὸν κ. Οἰκονόμον νὰ λαλήσῃ, ἂς ἀποσπάσωμεν μεγαλοπρεπεῖς τινὰς δάμναντας ἐκ τοῦ ὑπομνήματος αὐτοῦ, μολονότι ὀλόκληρον δὲν εἶναι ἡ ἀδαμάντινον περιδέραιον θαμβωτικῆς στιλβηθῆδος καὶ λάμψεως ἐμπλεῖον καὶ, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἀγνωσοῦμεν τί νὰ πρωτοαρξάσωμεν καὶ τί νὰ πρωτοθαυμάσωμεν ἐν αὐτῷ . . .

«Ἡ Μούσά μου — λέγει — ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τῶν στίχων μου δὲν ἀναφέρει καθόλου τὸν Βασιλέα Γεώργιον. Συζητεῖ μεταξὺ βασιλέως ἀνθρώπου καὶ βασιλέως λαοῦ, μελανώνει τὴν εἰκόνα τοῦ βασιλέως ἀνθρώπου, ἀκτινοβολεῖ τὴν εἰκόνα τοῦ βασιλέως λαοῦ.

«Καὶ ἔρχεται ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς θέσεως του νὰ διατυμπανίῃ ὅτι ὁ μελανωμένος βασιλεὺς εἶναι ὁ βασιλεὺς Γεώργιος :

Τῇ ἀληθείᾳ ἐν δὲν εἶναι καταδικώξιμος ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς ὡς ἐν γνώσει ὕβριστῆς αὐτοῦ τοῦ βασιλέως, τοῦλάχιστον εἶναι πειθαρχικῶς ἐξεταστέος» .

Τὰς αὐτῆς Μαντικῆς δυνάμεως, τῆς αὐτῆς ἀκατανοήτου — δι' ἡμᾶς τοῦλάχιστον — καὶ παραδόξου λογικῆς γράται ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς διὰ ν' ἀνακαλύψῃ ὕβριν καὶ προσβολὴν κατὰ τοῦ βασιλέως ἐν τοῖς ἐξῆς στίχοις : — ἀντιγράφωμεν ἐκ τοῦ βουλεύματος —

«Ἡ καρδιά μας δὲν τὸ λείει,
«θὰ γιορτάσωμε στ' ἀλήθεια
«ἐὰν θὰ πέσῃ τέτοια πέτρα
ἀπὸ τοῦ λαοῦ τὰ στήθια . .

Καὶ ὁ κ. Οἰκονόμος εὐλόγως ἀπορῶν πᾶν εὐστόχως ἐρωτᾷ :

«Ἐν ποίᾳ γλώσσῃ ἢ πέτρᾳ ἢ ἢ πτώσις αὐτῆς ἀποτελοῦσιν ὕβριν ;

«Τόσοι σεισμοὶ ἐγένοντο, λίθος ἐπὶ λίθου δὲν ἀπελείφθη, ἄνθρωποι ἐκλαυσαν καὶ ἐπένοθησαν, οὐδεὶς δὲν παρεπονέθη ὅτι ὕβρισθη διὰ τοῦτο . . .

«Περὶ δὲ τῆς καρδίας ἀπὸ πότε οἱ παλμοὶ αὐτῆς ἐθεωρήθησαν ἔγκλημα :

«Ἐὰν δὲν θέλῃ νὰ ἐορτάσῃ ἢ καρδίᾳ, νομιζει ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς ὅτι ὕβριζει :

Ἄς ἀποκριθῶσιν εἰς τ' ἀπλοῦστατα ταῦτα ἐρωτήματα, οἱ τὸν κῶλον διὰλλόντες, κατηγορηματικῶς, ἐννοεῖται, καὶ ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς λογικῆς . . .

Ἄλλὰ τ' ἀντιπαρέργονται σιγῶντες καὶ ἡ σιγὴ αὐτῆ δηλοῖ ὅτι οὐ μόνον ν' ἀνασκευάσωσι ταῦτα δὲν δύνανται, ἀλλὰ καὶ συμμερίζονται σιωπῆρας κατ' ἀνάγκην τὰς ἐπὶ τῆς ἀπλουστάτης λογικῆς ἐρειδόμενας ταύτας σκέψεις . . .

Ναί, μὰ τὴν Μούσαν τοῦ «Ραμπαγᾶ» ! . .

* *

Τὰς ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ περισπουδᾶστου ὑπομνήματος τοῦ κυρίου Οἰκονόμου παραχθείσας ταύτας σκέψεις ἡμῶν, ἐπιβουλασάμεθα νὰ συνερίσωμεν ἐν τῷ προσεγεῖ φύλλῳ, καθήσον οὐ μόνον εἰλικρινῶς θαυμάζωμεν καὶ ἀσπαζόμεθα τὰς ὑγειεὶ καὶ σωτηρίους ἀρχὰς καὶ ἰδέας τοῦ λαοφιλοῦς πολιτευτοῦ, ἀλλὰ καὶ τὸ ὑπ' ὅ,τι ἡμῶν ὑπόμνημα θεοφοῦμεν οὐχὶ μόνον ὑπὸ τὴν στενὴν ἔνοιαν τῆς ὑπερασπίσεως ἐνὸς ἀτόμου, τοῦ μαρτυροῦντος ἐν ταῖς εἰκοταῖς ὑπὲρ τῆς ἐπικρατήσεως τοῦ εὐγενεστέρου ἰδανικοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ἤτοι τῆς ἀτομικῆς ἐλευθερίας καὶ πλήρους χειραφεσίας αὐτοῦ, ἀτομῶς ἰσχυροντάτου τοῦ «Ραμπαγᾶ» ἀλλ' ὑπὸ πολλῷ γενικωτέρῳ ἐποίῃν, τὴν τῆς σθεναρᾶς ὑπερμαχίσεως τῶν δικαιωμάτων καὶ τῶν συμφερόντων τοῦ Λαοῦ . . .

Vieux.

Ἄριθ. 168. Ποινικὴ ἀπέφρασις.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ Ἐμῆμα Βον.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Ν. Π. Δηλιγιάννη προέδρου, Ἄριστ. Καρατζᾶ ἀντιπροέδρου, Α. Μανδραπήλια, Ἰωάν. Δουβουνιώτου, Χρ. Κόκκορη, Στ. Ἀνδρουπόλλου, καὶ Β. Ν. Παπαδοπούλου. —

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ 29 8βρίου 1888, παρόντων τοῦ τε Εἰσαγγελέως

Γ. Σ. Μαντζούρα και του υπογραμματέως Γ. Γ. Καστόργη.
ίνα δικασή επί της αίτησεως του Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου, κατοίκου Αθηνών παραστάτης διά του πληρεξουσίου του Αριστ. Οικονόμου, δικηγόρου — περί αναίρεσεως του υπ' αριθ. 345 (1888) βουλευματος του Συμβουλίου των εν Αθήναις Έρετων.

Ακούσαν του Εισαγγητού δικαστού Αναστασίου Μανδραπήλια εθελούσαντος τάδε.

Τό συμβούλιον των ενταύθα Έρετων, διά του υπ' αριθ. 345 ε. ε. Βουλευματος του απέρριψε την ανακοπήν του Κλεάνθους Τριανταφύλλου κατά του υπ' αριθ. 2872 ε. ε. βουλευματος του Συμβουλίου των ενταύθα πληρωμασιοδικών, του απορρίψαντος την περί (δι' έγγυήσεως) απόλυσεως αυτού εκ των φυλακων αίτησίν του.

Τού βουλευματος τούτου την αναίρεσιν αίτείται ήδη έ αναίρεσεών διά τους έπομένους λόγους.

Ι. — Της από 27 Σεπτεμβρίου 1888 εθέσεως αναίρεσεως: Διότι τό Συμβούλιον των Έρετων ψευδώς ήρμήνευσε τό άρθρον 6 του Συντάγματος και τό άρθρον 236 της Ποινικής Δικονομίας.

ΙΙ. — Των από 22 Οκτωβρίου 1888 έγγράφων προτάσεων, ως υπέβαλεν ο πληρεξούσιος του αναίρεσεώντος Αριστ. Οικονόμος. — (α)

Ακούσαν

του αυτού πληρεξουσίου, αναπαύξαντος και προφορικώς τους λόγους της αναίρεσεως και των έγγράφων προτάσεων, και του Εισαγγελέως.

Διασκευθόν κατά τον νόμον.

Έπειδή εκ τα του γράμματος του άρθρου 6 του συντάγματος, φέροντος επί λέξεσιν, ότι επί πολιτικών εγκλημάτων δύναται τό Συμβούλιον των Πληρωμασιοδικών, τή αίτήσει του προσφυλακισθέντος, νά επιτρέψη την απόλυσιν τούτου επί έγγυήσει, και εκ της γενομένης εν τή Έθνοσυνελεύσει συζητήσεως, καθ' ήν επινέχθη τροποποιήσις εις τό προς επιψηφισιν υποβλήθηεν σχέδιον αυτού, όπερ διαλαμβάνειν, ότι «κάς επί πολιτικώ εγκλήματι προσφυλακίζόμενος δύναται νά ζητήση την αποφυλάκισίν του δι' έγγυήσεως,» συνάγεται άδιστακτως, ότι τό σύνταγμα τήν επί έγγυήσει απόλυσιν ή μή των επί πολιτικώ εγκλήματι προσφυλακίζόμενων εξήρτησεν από την κρίσιν καθόλου των δικαστικών συμβουλίων, άτινα, σταθμίζοντα έκάστην συγκεκριμένην περίπτωσιν και τά συνοδούοντα αυτήν περιστατικά, δύνανται νά επιτρέψωσιν ή μή τήν τοιαύτην αποφυλάκισιν, ώστε τό Συμβούλιον των ενταύθα Έρετων, κρίνον μή επιτρεπέαν τήν έγγυήσει επί απόλυσιν του αναίρεσεώντος, έννεκα των εν τώ προσβαλλομένω βουλευματι αναφερομένων περιστατικών, όν ή εκτίμησις διαφεύγει τον έλεγγον του Αρείου Πάγου, ουδένα νόμον παρεβίασεν έπομένως ή προκειμένη περί αναίρεσεως αίτησις αποβαίνει απορριπτέα.

Διά ταύτα

Ίδων και τό άρθρ. 82 της Ποινικής Δικονομίας Απορρίπτει τήν περί αναίρεσεως αίτησιν του Κλεάνθους Τριανταφύλλου κατά του υπ' αριθ' 345 ε. ε. βουλευματος του Συμβουλίου των ενταύθα έρετων και καταδικάζει αυτόν εις τά έξοδα και τέλη.

Έγκρίθη και άπερασίσθη εν Αθήναις τήν 4. Ν)βρίου 1888, έδημοσιεύθη δε τήν 5 Ν)βρίου 1888.

Οι δικασται

- N. Η. Δηλιγιάννης, Α. Μανδραπήλιας, Αριστ. Γ. Καρατζής, Ίω. Δουδουνιώτης, Χρ. Κόκκορης, Στ. Ανδρόπουλος, και Β. Παπαδόπουλος.

ο υπογραμματέως.

Σ. Γ. Καστόργης.

(α) Σημ. Ραμ. Αί προτάσεις του κ. Αριστ. Οικονόμου έδημοσιεύθησαν διά του υπ' αριθ. 35 της 31 86βρίου 1888 φύλ. του «Ραμπαγ.»

Η ΕΚΘΕΣΙΣ

(Αυκτηριαί έντυπώσεις, στο φερό).

V

Μαργαρίτης και Κερώνης — ο κλέφτης Δημάρχός μας — Ζήτω ή άταξία! — Τμήμα έπιλοποτίας — Και πάλιν ή έπιτροπή, και ο κ. Σπανδωνής — Το πνεύμα του Κοπερνίκου, το σύμβολον της Γεωργίας και τά έργα της αδελφής του Ζάππα!

ΛΛΛΛ

Έν τώ προηγουμένω φύλλω εξητήσαμεν τήν υποστήριξιν του κοινού δια τήν Έθνηκήν Βιομηχανίαν, σήμεραν δε θα σας αναφερομεν εν χαρακτηριστικώτατον παράδειγμα εξ ου θα έννοήσητε κατα πόσον παρέμεται αυτή.

Μεταξύ των διαφόρων κλάδων της Βιομηχανίας οτινες προώθησαν μεγάλως κατά τα τελευταία έτη εις είναι και ή κατασκευή στεατικών κηρίων (σπερματσέτων, κοινώς) άμυλωμένων καθ' όλα με τα Έυρωπαϊκά, δύο δ' έργοστάσια τοιαύτα, καθ' όσον ήμεις γνωρίζομεν, υπάρχουν εν Έλλάδι τό εν Κερκυρά υπό του κ. Μητρογαρέτιου διευθυνόμενον, και τό εν Φαλήρω πρό διετίμας σχεδόν ίδρυθεν υπό του γνωστού εις τόν έλλην. έμπόριον κ. Αριστ. Κερώνη. Τά έθέματα και των δύο θα τά είδατε όλοι εν τή εθέσειν και αναμνηστικώς ο μόν κ. Μαργαρίτης θα σας κατέπληξε διά της καλλιτεχνικής και πολυδαπάνου διακοσμήσεως μεθ' ής περιέβαλε τήν έκτεθεισάν έργασίαν του, ο δε κ. Κερώνης διά της ποικιλίας και της τελειότητος των έθελούτων του.

Και οι δύο άξιοι παίονων και στεράνων, ίδίως όμως ο κ. Κερώνης όστις κατόρθωσεν εκ του μηδενος και μόνον διά της έργασίας του και του έρευρητικου του νοού νά κταροίση έργοστάσιον τέλειον και καθ' όλα όμοιον προς τά Έυρωπαϊκά. Μηγάνημαδεν του λείπη κανέν έχει όλα τά χρησιμεύοντα προς παραγωγήν της πρώτης ύλης, της στεαρίνης. Τήν δ' έργασίαν όλην διευθίνει ο κλάματος και δραστήριος υίός του Κωνσταντίνος, ειδικώς σπουδάσας εν διαφόροις μεγάλωις έργοστασίωις της Έυρώπης τόν κλάδον τούτον της Βιομηχανίας και όλον εν καταμνησόμενος μετ' έπιμελείας εις τήν τελειοποίησιν αυτού.

Αυτά τά νομιζόμενα αρχούοντα συστατικά προς υποστήριξιν. Και ή κυβέρνησις αυτή τά έθεώρησεν αρχούοντα και έννεκα τούτου παρήγγειλε διά τάς μακαρία τή λήξει έορτάς εις τό έργοστάσιον αυτό 60,000 κηρία. Αλλ' ο Δημάρχός μας; Ακούσατε και μη κρίζετε, ακούσατε και μη γελάσετε!

Ο κ. Κερώνης εξήτησε δι' αναφοράς του νά προμηθεύση αυτός εις τόν Δήμον τά διά της έορτάς άπαιτούμενα κηρία εις τιμήν όλιγοτέραν κατά 1 1)2 λεπτόν των Έυρωπαϊκώων. Η δε μεγαλοφυής και ήρωδατούσα κεραλή του Δημάρχου μας τί δικαιολογίαν νομίζετ' εύρεν όπως αποποιήθη;

Δέν μισρώ νά τό κρίνω αυτό γιατί θα μ' όνομάσουνε... Κλέφτη!!

Πρώτην φοράν ακούομεν ότι κλέπτει κανείς υποστηρίζων τήν έγγυήσιν Βιομηχανίαν!

Εις τήν πρωτότυπον και κομμικοτραγικήν δικαιολογίαν του Δημάρχου μας μόνον τ' άποσιωπητικά εύρίσκομεν ως κατάλληλον άπάντησιν...

***

Θά επισκερθώμεν τώρα τροχάδην και σχεδόν άπνευστί όλας τάς έπιλοποτίας αιθούσας.

Δύο τρία λόγια για κάθε μιá κι' εξ' άπ' τήν πόρτα.

Ούτε τάξιν ούτε σειράν θα τηρήσωμεν εις τήν περιγραφήν μας.

Τήν άταξίαν έπροτίμησεν ή έπιτροπή εις τήν τοποθέτησίν της, τήν άταξίαν θα τηρήσωμεν και ήμεις εις τάς έντυπώσεις μας.

Νά κ' ένα παράδειγμα άταξίας!

Μεταξύ των μουσικώων συνθέσεων ή έπιτροπή έταξινόμησιν και του εκ Πατρών κ. Καρανασοπούλου τήν όδοντο-

στοιχείαν!! Ἀρετὰ ἀστεινὴ καὶ ἀδικαιολόγητον αὐτὴ, ἐκ-
τός πλεον ἂν ὑποθέσῃ τις ὅτι ἐγχαρκτήρισε τὴν ὀδοντοστοι-
χίαν τοῦ κ. Καρανασοπούλου ὡς σύνθεσιν . . . ὀδόντων!

Ἐλθισμονήσαμεν νὰ σημειώσωμεν ὅτι παραπλεύρως τῆς
ὀδοντοστοιχίας ἠνυψοῦται ἀγερόχως ὁ . . . τεχνητὸς ποῦς
τοῦ κ. Κολλάτη!

Σημειώσατε ὅτι ἡ συναγωγή αὐτὴ—κ' ἔχομεν ὑπ' ὄψει
μας τὸν κατάλογον τῆς Ἑστίας — τιλορροεῖται ἐλευθέρου
τέχραι.

Ζήτω λοιπὸν ἡ ἀταξία! Ἀφοῦ τὴν παραδέχονται τέτοια
σπουδαῖα κεφάλια πῶς νὰ μὴ τὴν παραδεχθῶμεν καὶ μεις;

Τριῆμα ἐπιπλοποιῶς.

Θαυμάσατε ἐργασίαν, Θαυμάσατε τελειότητα!

Κανεὶς δὲν πιστεύει ὅτι αὐτὰ τὰ ὠραῖα, τὰ πολυτελῆ, τὰ
μετὰ τῆς λεπτότητος καὶ τέχνης κατασκευασμένα πράγ-
ματα, ἐγείναν ἐδῶ, στὸν τόπον μας!

Ὅλοι τὰ ἐκλαμβάνουν ὡς εὐρωπαϊκὰ, καὶ ἔχουν δίκαιον
καὶ πολὺ μάλιστα.

Τί σοῦ λέει αὐτὴ ἡ πλουσία συλλογὴ ἐπιπλων τοῦ εὐρω-
παϊκωτάτου ἐργοστασίου τοῦ κ. **Ν. Ἀπέρογῃ**;

Ποιὸς δὲν θὰ ἐπεθύμει νὰ κοιμηθῇ εἰς μίαν ἀπὸ τὰς ὠ-
ραίας κλινὰς τῶν κκ. **Κουζάκη** καὶ **Μουζάκη** ἢ νὰ νί-
πτεται εἰς τὸν ἐξαισίον ὀρειγάλκινον νιπτῆρα τοῦ κ. **Γρ.**
Στυροπούλου, ἢ ν' ἀναπαύεται εἰς τὰ ὠραῖα κεντητὰ
ἀνάκλιτρα καὶ πολυθρόνας τῆς ἐκ Κερκύρας κ. **Ἐλένης**
Μαυράκη;

Ποιὸς δὲν θαυμάζει τὰ πρωτότυπα ἔργα τοῦ Κεφαλλῆνος
Ἑπαμ. Κανάλη, τὰς καθήκλας τοῦ ἐν Πειραιεὶ ἐργοστα-
σίου **Βαλαωρίτου—Μαύρου**, ὁ ΔΙΔΑΛΟΧΕΙΡ, τοὺς
ἀμιμήτους τάπητας, τὸ μετ' ἀποσκευῶν κιβώτιον τοῦ ἐν Κερ-
κύρα κ. **Ν. Πρίφτη**, τὰ ἔργα τοῦ ἐπιπλοποιεῖου **Μπο-**
γρατζάκη καὶ **Φιλιππάκη**, καὶ τὰς ὠραίας καθήκλας τοῦ
ἐκ Πατρῶν κ. **Κουλούρη**;

Ποιὰ νυζιάρια κοκκότα δὲν θὰ ποθοῦσε ν' ἀντικρύσῃ
τὸ γυτὸ τῆς κορμὶ μετ' ἀπὸ ἓνα πολυτελέστατον κάτοπτρον
τοῦ κ. **Α. Δ. Καρατζᾶ**;

Ποιὸς ἀφεντάνθρωπος δὲν θὰ ἠέλε νά'γῃ εἰς τὸ δωμάτιόν
του τώρα μ' αὐτὸ τὸ κρῖο τὴν μαρμαρίνην θερμάστραν τοῦ κ.
Χαλδοῦρη; Ποιὰ εὐαίσθητος καρδίᾳ δὲν συγκινεῖται ὅταν
βλέπῃ τὰ τέλεια καὶ ὠραῖα λεπτοτεχνικὰ ἔργα τῶν ὀφθαλμῶν
Χατζῆ Κώστα, τὰ ὁποῖα ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀκαμάτου κ.
Κωνστ Νταβίου, ἔκαμαν τῶσας καταπληκτικὰς προό-
δους, καὶ ποιὸς δὲν θὰ πρεπε ν' ἀδειάσῃ τὸ πουργι τοῦ εἰς τὸ
κατάστημα τοῦ Ὄργανοτροπέου ὅπου πωλοῦνται τὰ ὠραῖα
αὐτὰ ἐπιπλα μὲ ἔκπτωση μάλιστα 20 τοῖς 00;

Σὲ ποιὸν δὲν ἀρέσουν τὰ λεπτοτεχνικὰ ἔργα τοῦ κ. **Ν.**
Δραμάντη, καὶ ἀμιμήταις ἐκείναις ὑπογραφαῖς τοῦ κ. **Τα-**
λαχδόρου, τὰ ὠραῖα ἔργα τοῦ κ. **Ζαχαροπούλου** καὶ
τοῦ κ. **Raphael de Noia**;

Ἡ ποιὸς τέλος δὲν κροτακμαρῶνει τὴν κομψὴν καὶ καλλι-
τεχνικὴν ἐργασίαν ἣν ἐκθέτει τὸ **Παρθενονγωγεῖον Χίλλ**
ἐργασίαν ἥτις ἀποπνέει εὐωδίαν βόδων καὶ φανερώνει λεπτό-
τητα καὶ εὐαίσθησιαν δεκαεκάετιδος καρδίας, καὶ ἥτις τῶσον
σ' ἐνθουσιάζει ἐξεργουμένη ἐκ τῶν λεπτοτεχνῶν χειρῶν τῶν δε-
σποινίδων **Ἀγγελικῆς Πητσάλῃ**, **Ἀγλαΐας Σιχο-**
μανδροπούλου, **Χαρισθείας Μίνου** καὶ τῶσων ἄλ-
λων δειλῶν, ἀθελῶν καὶ χαριτωμένων νορασιδῶν;

Ἐξορῶσει κανεὶς σ' αὐτὴν τὴν αἴθουσαν ὅλα ὅσα ἀπαιτοῦν-
ται ὅπως διακοσμηθῇ πολυτελῶς ἐν μέγαρον ἐκατομμυριούχου.
Κ' ἐδῶ ὅμως ἡ ἐπιτροπὴ πᾶσι σκοπῶσει ὀλίγον.

Τὰ ἔγει οὕτω πῶς τοποθετήσῃ ὥστε πολλὰ — τὰ πλεῖστα
ἔσως— δὲν κατορθῶνει κανεὶς νὰ τὰ περιεργασθῇ καλῶς, καὶ

εἰς πολλὰ καθίσταται ἄδύνατον ν' ἀναγνώσῃ κανεὶς τὸ ὄνο
τοῦ ἐκθέτου.

— Ποιὸς εἶν' ὁ ἐκθέτης αὐτοῦ τοῦ ὠραίου Τραπεζίου
Ἡρωτήσαμεν μεθ' ὄλης τῆς δυνατῆς εὐγενείας κύριον ἐπιστ-
τουντα εἰς τὴν αἴθουσαν αὐτὴν, ἀλλ' αὐτὸς ξηρότατα μᾶς ἀπι-
τασε:

— **Τὸ γράφει ἄπάνω!!**

Σ' πολλὰ 'τι τῆς ἀρεντίας του! Μᾶς ἐρώτισε!

Ἀδῶ' εἰν' ἡ αἰτία πειρασῆς ἀναγκάζει νὰ παραλείψωμεν τὸ
ὠραῖα ἔργα καὶ τῶσα ἀξίεπαινα ὄνματα.

Ἄλλὰ δὲν βλάπτει ἄρα καὶ ὅτι τὸ γνωρίζει ἡ κυρία Ἐπι-
πιτροπὴ ἥτις καὶ τὰ ἐτοποθέτησε σὲ μᾶς τί χρειάζοντο
αὐτὰ;

Ἐπιπροτίξεται ὁ κ. Σπανδονῆς ν' ἀδειάσῃ ἄλλο ἓνα πιθᾶ
ἐπαίνους εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς Ἐπιτροπῆς. **Δὲν θὰ πάη χαμ-**
νος ὁ κόπος του!

ΠΑΡΑΣΗΜΟΦΟΡΙΑΙ

Ἄν ὁ Μπαμπᾶς τοῦ μ' Ἰμπιριζ τῶν Τούρκων ἐκοσμήθη
Γιατὶ καὶ τὸ Ὄσμανιὲ ὁ γυιὸς του νὰ μὴν πάρη
Νὰν τὰ φοροῦν κι' οἱ δυὸ μαζὺ στὰ πεταγτὰ των στήθη
Νὰ βλέπουν νὰ ζηλεύουνε κι' οἱ Σέρβοι κι' οἱ Βουλγάροι

Μὰ γὼ ἓνα θαυμάζομαι σ' αὐτὸ καὶ ἄπορῶ
Πῶς δυὸ ἀλλόπιστοι ἐγθροὶ παράσημα ν' ἀλλάζουν
Ἡ ρῶσι φαίνετ' ἀλλάξε σὲ τοῦτο τὸν καιρὸ
Κι' οἱ ἄνθρωποι θ' ἀρχίσουνε τὸ πάθρακο νὰ βάζουν
Γιὰ παντελόνι, τὸ βρακὶ νὰ βάζουν γιὰ σακκάκι
Καὶ ὁ Στρατὸς μας νὰ φορῇ πολιτικὸ φεσάκι.

Ἄλλως δὲν νοιῶθω πῶς ἐνῶ μᾶς εἶνε ἡ Τουρκία
Ἐγθρὰ κ' ἐγθρὰ ὅπου κρατεῖ σφικτὰ ἀπ' τὰ μαλλιά
Τὸς' ἄμοιρα ἀδελφία μας, με ἔγτακτη πρεσβεῖα
Ὁ ἰδικὸς μας ἔστειλε σ' αὐτῆς τὸ Βασιλῆα
Παράσημα πολύτιμα. Κι' αὐτὸς πάλι τὰ ἴδια
Στὸν ἰδικὸ μας Βασιλεῖα γιορίζει μπαγιλιμπήδια.

Ἐατὸς ἂν ἐριλιώσαμε. Καὶ τότε νὰ μᾶς δώσῃ
Ὅλα πρέπει τὴν Ἡπειρο καὶ τὴν Μακεδονία
Τὴν Κρήτη μ' ὅλα τὰ νησιά, κι' αὐτὸς νὰ πᾶ νὰ στρώσῃ
Τὴν κάππα του εἰς τὴν παλιὰ πατρίδα του Ἀσία.
Ἄλλως καὶ ἐνὰς Ἑλλήνας ἐνόσω μόνον μένει
Ἐπὸ τὸν Τούρκικο ζυγὸ φιλι' ἄς μὴ προσμένει.

Ἄδίκως πᾶν οἱ κόποι τους ποῦ κᾶναν οἱ δυὸ θρόνοι
Γιὰ νὰ γλεντοῦνε τὴ ζωὴ ἡσυχα κι' ἐν εἰρήνῃ
Κι' ἀδίκως καὶ τὸν διαδόχον ἀκόμα καταρῶνει
Διὰ τὸ μέλλον ὁ Χαμᾶτ. Σὰν ἡ Στιγμὴ ἐκείνη
Φθάσῃ, θὰ δοῦν τὰ γάδια τους κι' ὅλα τὰ μπαγιλιμπήδια
Νὰ λήξουν εἰς ἐλέθρια κ' ἀμιμητὰ παιγνίδια
Γιατὶ καὶ σ' ἓνα μέτρο γῆς ἑλληνικῆς ἂν ἄρχῃ
Ὁ Τούρκος, μέσ' τὰ στήθια μας τὸ μῖσος θὰ ὑπάρχῃ.

Λογίας.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕΝ καὶ τὸν «Σύλλογον» δημοσιεύσαντα τὴν
ΑΙΤΗΣΙΝ ἡμῶν καὶ τὴν «Νέαν Ἑφημερίδα», ἥτις δὲν εἶχε λάβει
αὐτὴν ἐγκαίρως καὶ τὴν ἐδημοσίευσε μετὰ μίαν ἡμέραν. Εἰς τὴν «Χώραν»
δὲν εἶχε σταλῆ, ὥστε δὲν ἔχομεν παράπονον.